

Lấy Chồng Thi Sĩ

Tôi đang đứng giữa ngã ba đường, phải quyết định lấy chồng, một trong hai người : Anh Thi Sĩ và anh Business, hai anh đều bằng tuổi, ngang ngửa nhau về " sự nghiệp". Anh Thi Sĩ đang nổi tiếng, thơ anh đăng trên nhiều tờ báo địa phương, còn anh business thì đang thành công trong nghề, nói chính xác hơn anh đang làm chủ một nhà hàng cơm phở nổi tiếng . Hai anh đều là người tử tế, đàng hoàng, và chẳng hiểu sao hai ngành nghề khác nhau thế, nhưng hai anh lại giống nhau ở một điều là cùng yêu tôi và muốn cưới tôi làm vợ .

Mẹ tôi cứ lo lắng, sợ tôi ế chồng, nay thấy một lúc có hai thằng đòi làm con rể, bà vui mừng cuống cuồng lên, cứ làm như...chính bà đang bị ế chồng. Bà cân nhắc, so sánh hai đứa và giục tôi :

-- Con đã lớn tuổi rồi, sắp thành... gái già rồi, khỏi phải suy nghĩ cho mất công, phí thời gian, cứ lấy ngay anh...Phở cho ấm thân .

Mẹ tôi cứ gọi tắt tên anh bằng chính cái...nghề của anh cho tiện, cho dễ nhớ . Bà nói tiếp :

-- Anh thi sĩ, gàn gàn, dở dở nên ế vợ cho đến bây giờ . Đẹp nó qua một bên đi con .

Tôi cãi :

-- Như thế thì anh Phở cũng gàn gàn dở dở nên đến bây giờ cũng chưa có vợ đấy !

-- Người ta lo làm ăn, lo làm giàu, còn anh thi sĩ thì bận rộn gì ngoài mấy bài thơ vớ vẩn đăng báo ?

Mẹ tôi hứ lên một tiếng, kết luận :

-- Trông người cứ lừng kha lừng khùng, ai mà chịu nổi !

-- Con chịu nổi !

Tôi tự ái giùm anh và bênh vực cho anh. Là một người yêu thơ anh, từng thôn thức vì thơ anh, nay được "thần tượng" yêu lại và muốn cưới làm vợ, tôi hãnh diện lắm, nhưng đắn đo một tí, chỉ vì anh quá nghèo so với anh chủ nhà hàng phở . Sau vài đêm suy nghĩ, tôi quyết định chọn anh thi sĩ, vì tôi không biết làm thơ, lấy anh tôi sẽ có cả một trời thơ cho riêng mình . Và vì tôi có thể tự nấu phở để ăn, nên.... khỏi cần lấy anh chủ tiệm phở nữa .

Tôi phải hy sinh, tranh đấu với nội tâm mình và với gia đình, cha mẹ, để chọn anh, tưởng rằng khi nhận được tin anh sẽ mừng vui lắm, nhưng anh thi sĩ chỉ ... lừng khừng :

-- Cưới em thì chắc chắn anh sẽ cưới, nhưng anh ... chưa đủ tiền !

Tôi mơ mộng thề thốt :

-- Em sẽ chờ . Không có gì ngăn cản được con đường tình của em đến với anh đâu!

Anh ngẫm nghĩ, tính toán một lúc rồi nói :

-- Vậy em chờ anh ... mượn tiền nhà băng xem sao .

-- Đợi anh mượn nợ , làm thủ tục cũng lâu lắm, em sẽ bỏ tiền ra, chúng mình sẽ là vợ chồng, tiền của em cũng là của anh .

Lấy được người mình yêu và nể phục thật là hạnh phúc . Những bài thơ tình của anh đăng báo đều được các bà, các cô ưa thích, họ gửi thư đến tòa soạn báo nhờ chuyển đến cho anh . Đọc những lời thư ái mộ đó, tôi càng cảm thấy hãnh diện và hạnh phúc thêm, bất cứ sáng tác mới nào của anh, tôi đều được đọc trước khi đăng báo, trong thơ anh ít nhiều có hình bóng tôi, có ý kiến, tâm tư tôi đóng góp vào .

Mãi mê trong hạnh phúc, tôi quên mất anh Phở, anh thất tình tôi, chảnh mắng trong công việc làm ăn, nên hình như phở anh ... kém ngon đi ? Kể cũng tội! giá mà ngoài tài nấu phở, anh cũng biết làm thơ hay nữa thì lý tưởng biết mấy! Tôi thích ăn phở, và yêu thơ mãnh liệt . Nhưng tôi không thể lấy một lúc hai người .

Ít lâu sau, tôi nghe tin anh Phở lấy vợ, chị này chắc có tâm hồn ăn uống chứ làm gì có một tâm hồn mộng mơ như tôi ?

Tôi đi làm, chồng thi sĩ của tôi cũng đi làm, vì thơ anh có hay cách mấy cũng chẳng kiếm ra tiền! Thơ là mộng mà, nên phải lấy thực nuôi mộng . Khi cuộc sống yên ổn, có tiền trả nợ nhà, nợ xe, có

com ăn, áo mặc, tâm hồn anh mới thoải mái nghĩ ra thơ .

Ở với anh, tôi mới biết điều đó, tính anh lừng khừng đủ thứ, nhưng sáng sớm, vừa nghe cái alarm reo báo thức, là anh lập tức ngồi nhồm dậy, nhảy xuống giường, sửa soạn đi làm . Chẳng lừng khừng tí nào cả .

Ngoài 8 tiếng làm việc, anh lại hiện nguyên hình là một nhà thơ ... gàn gàn dở dở như mẹ tôi đã nhận xét .

Cái vòi nước trong bồn tắm bị leak, nước cứ chảy nhỏ giọt cả tuần nay mà anh không hề hay biết, mỗi ngày tôi hứng được mấy thùng nước, thấy nước chảy mà tôi xót cả ruột, tháng này chắc trả bill nước cũng mệt! Tôi nhắc nhở mãi, anh mới chịu vác búa, vác kìm vào phòng tắm, anh hí hục gì trong đó không biết, một lúc lâu sau, anh cầm búa, cầm kìm ra hớn hờ ... khoe :

-- Không ... sửa được em ơi, vòi nước vẫn chảy nhỏ giọt . Nhưng nhờ thế mà anh đã làm được bài thơ " Khi em khóc ".

Tôi vào phòng tắm, chẳng những hông sửa được, mà anh còn làm ... hư hỏng thêm, nước chảy nhỏ giọt nhiều hơn, nhanh hơn . Nhưng tôi cũng ... sung sướng, ngạc nhiên và khâm phục hỏi anh :

-- Anh nhìn giọt nước chảy mà tưởng tượng ra giọt nước mắt người yêu ư ?

Anh hớn hờ khoe tiếp :

-- Đúng thế, làm thơ thì phải giàu tưởng tượng mà em . Như tuần trước, trong lúc cắt cỏ vào một buổi chiều nắng, trời nóng đến chảy mồ hôi, bụi và rác bay mờ cả mắt, nhưng anh cũng ... kịp tìm được ý cho bài thơ " Gió bụi một cuộc tình" đấy .

Trời ơi! tôi đâu có ngờ những bài thơ tình ướt át của anh ra đời trong những hoàn cảnh thực tế "phũ phàng" như thế!

Những hôm thời tiết giở chứng, âm u và mưa gió, chồng tôi ngồi trong nhà, suy tư, và ghi ghi chép chép được mấy câu thơ (mà tôi tin chắc là hay). Tôi bỗng chạnh lòng ... thương cho anh Phở! chắc càng nhìn mưa rơi, anh càng sốt ruột ... lo nồi phở ế ?!

Thơ của chồng tôi làm ra nhiều quá, không biết để đâu cho hết . Tôi bàn với anh nên in thơ để bán, tôi hào hứng lắm, nếu thơ anh được đi vào ... văn học sử thì tôi cũng ... ngang nhiên được vào theo, vì tôi là vợ của anh mà . Nhà thơ mộng mơ cao ngất trời mây

nhưng khi động đến tiền cũng vội vàng ... rơi xuống đất, trở về thực tế :

-- Anh xin em, đừng có ý nghĩ ấy nữa, in thơ là lỗ vốn, em biết chưa ?

-- Em biết rồi, mở một quán nhậu còn hy vọng khách đông, chứ thử mở một quán bán sách, toàn là thơ, truyện thì sẽ chẳng có ma nào đến mua . Nhưng mình vì mục đích văn nghệ, để góp mặt với đời, để mang thơ đến với khách mộ điệu bốn phương . Ai in thơ cũng đều thế cả, chứ có ai sống bằng "nghề" làm thơ đâu .

Tôi hồ hởi nói tiếp:

-- Em đã hỏi nhà in rồi, không tốn bao nhiêu đâu, nếu in càng nhiều thì giá thành mỗi cuốn càng rẻ . Anh đừng lo, mình sẽ tổ chức buổi ra mắt sách, mời tất cả bà con, bạn bè xa gần, ít nhất cũng lấy lại vốn .

Chẳng bao lâu sau, 3000 cuốn thơ tình của chồng tôi ra đời, hai vợ chồng tôi chở sách từ nhà in về chất đầy trong ... phòng ngủ, thương mến và trân trọng chờ ngày ra mắt sách . Thi sĩ chồng tôi xôn xao rạo rức cũng không bằng tôi, ngày nào tôi cũng soi gương ngắm nghía xem mình có "dễ thương", có xứng đáng là vợ của một nhà thơ không ? Tôi đi mua sắm quần áo rộn rịp, làm chồng tôi ngạc nhiên:

-- Cứ làm như em đang sửa soạn đi thi ... hoa hậu ấy!

-- Chúng mình đang sửa soạn ra mắt sách mà!

-- Nhưng ra mắt sách của anh chứ có phải của em đâu!

-- Em là vợ anh . Nhân vật số 2 cũng quan trọng lắm anh à . Em đã chẳng cho anh những nguồn cảm hứng làm thơ đó sao ?

Chồng tôi gật gù:

-- Ủi nhỉ, bằng chứng là những lúc em sai anh sửa cái vòi nước, và cắt cỏ, anh đã viết nên thơ .

Ngày ra mắt sách đã đến, ngoài một số bạn bè thân của hai vợ chồng, tôi còn mời được một đồng ... khách nhắng nhật, mà tôi ... chẳng nhớ tên, chỉ quen biết sơ sơ lúc ... đi chợ, đi chùa v.v.. do tôi moi óc mãi mới nghĩ ra, mới liên lạc xin được số phone, địa chỉ để ... gửi giấy mời một cách ... thống thiết, nên chẳng ai nở từ chối cả! Nói tóm lại, không một người quen dù thân dù sơ nào "thoát"

khỏi tay tôi trong dịp này .

Bạn bè lần lượt đứng lên giới thiệu anh và ngâm thơ anh, dĩ nhiên họ cũng không quên giới thiệu tôi là vợ của nhà thơ, tôi cảm động quá!

Các bạn bè anh, phụ giúp anh tổ chức buổi ra mắt sách này, chắc đã nhiều kinh nghiệm, họ kê một cái bàn dài ngay gần cửa ra vào, sách thơ chất đầy trên đó, không người khách nào ... dám ra về tay không cả, ai cũng ... phải dừng lại bàn, cầm cuốn thơ lên ngắm nghía, lật qua lật lại làm như quan tâm lắm . Trong khi vợ chồng tôi đứng đó, mỉm cười liên tục ... mời cả miệng và chờ đợi họ ... móc túi trả tiền, xong họ xúm vào mở trang bìa ra xin nhà thơ chữ ký, cứ làm như mê thơ anh lắm, trân trọng anh lắm, nhưng biết đâu, chốc nữa về đến nhà, cuốn thơ có chữ ký ấy sẽ bị quăng vào một xó, không bao giờ họ nhớ đến nữa ?

Có những người bạn thân chơi rất đẹp, mua một lúc cả chục cuốn thơ và trả tiền cao hơn giá bán, coi như vừa mua vừa "donate", những người mua lẻ tẻ từng cuốn cũng trả hào phóng như thế, cuốn thơ ghi giá 15 đồng, họ trả luôn 20 đồng . Trời ơi, làm ở nhà hàng, làm nail có tiền "tip" đã đành, làm ... thơ như chồng tôi cũng có tiền "tip" nữa, vậy thơ cũng đồng nghĩa với bán buôn rồi sao ?

Sau buổi ra mắt sách và "cưỡng bức" khách mua thơ, có cả lòng "xót thương" và lòng "hậm hực" vì phải tốn tiền để vác những cuốn thơ có khi chẳng bao giờ thêm đọc - về nhà, thì vợ chồng tôi coi như lấy lại vốn, được "lời" hơn 2000 cuốn sách lù lù trong nhà .

Không thể tổ chức ra mắt sách lần thứ hai trong cùng thành phố này nữa, giá mà thơ ... ăn được thì khách mời còn đến . Trong giây phút ... xao lòng, tôi hiểu ra rằng ... phở còn hấp dẫn hơn thơ, hôm nay ăn rồi, mai đói lại thêm ăn nữa, còn cùng một cuốn thơ, mấy ai đọc lại lần thứ hai ??

Thơ của chồng tôi đăng "rao vặt" trên báo để bán, bao nhiêu khách ái mộ thơ anh, từng viết thư khen anh nức nở thế mà chẳng ai thêm gọi phone hay gửi thư đến order thơ anh cả, chỉ lác đác như vài giọt mưa khan hiếm trong cơn nắng hạn, vài người gửi check đến mua thơ, thì lại có hai cái check ... dỏm, đã không có tiền mà lại bị nhà bank phạt mấy đồng, chẳng lẽ viết thư ... cãi nhau, lại tốn thêm

mấy chục cent tiền tem . Mà thôi, bớt được cuốn sách nào rộng nhà thêm chút đó, cho nên vợ chồng tôi coi như ... mở rộng tấm lòng ... cho không biểu không, vì ... văn học nghệ thuật .

Ngày tháng trôi qua, tôi không đăng "rao vặt" bán thơ nữa, chỉ tốn tiền quảng cáo cho chủ báo mà thơ vẫn chẳng ai mua, những cuốn thơ bỗng trở thành ... chướng ngại vật trong nhà, vợ chồng tôi đành phải di chuyển chúng xuống garage . Tôi xót xa nhìn những bài thơ trữ tình của chồng tôi nằm một xó, bên cạnh bao thứ linh kinh không tên khác để trả căn phòng ngủ về vị trí của nó .

Không còn người bạn nào để tặng thơ nữa, vì họ đều là "nạn nhân" trong hôm ra mắt sách rồi !

Trong lúc thất vọng này, tôi chợt nhớ ra một người, đó là anh Phở, người duy nhất không ... bị mời, chỉ vì tôi ngại ngần anh còn buồn còn giận tôi, bây giờ tôi tin là anh đã nguôi ngoai, nên tôi muốn đích thân sẽ mang tặng anh một cuốn thơ của chồng tôi .

Tôi bước vào nhà hàng của anh Phở lúc đang đông khách, có một người đàn bà đẹp ngồi trong quầy tính tiền trông ra dáng bà chủ, chị ăn diện lịch sự, sắc sảo, tính tiền với khách xong lại quay ra chỉ huy đám thợ đang bận riu rít gần đó .

Nhìn đám khách đông đang ăn uống, họ thưởng thức những tô phở nóng hổi, những đĩa com thơm ngon của anh làm ra một cách nhiệt tình và yêu thích . Anh Phở không phải tổ chức buổi ra mắt, không phải gửi giấy mời ai cả, không "cưỡng bức" ai cả, khách thích và cần thì tìm đến, ăn xong trả tiền, sòng phẳng và vui vẻ đôi bên .

Còn những tác phẩm tim óc của chồng tôi - của nhà thơ - là những bài thơ nằm lặng lẽ trên một góc báo, không phải ai cầm tờ báo lên cũng đọc, không phải ai cũng muốn bỏ tiền ra mua một cuốn thơ . Sao mà vô lý và buồn đến thế! Lựa lúc bà chủ rảnh, tôi đến gần và để cuốn thơ lên quầy :

-- Thưa chị, chúng tôi là bạn của anh nhà, tôi muốn tặng anh chị cuốn thơ này .

Chị nhìn tôi dụi dằm :

-- Thơ của chị à ?

-- Không, đây là thơ của chồng tôi .

Chị nhìn tên tác giả và nói như reo lên :

-- Đây là nhà thơ mà tôi và chồng tôi đều yêu thích, chúng tôi tuy bận rộn nhưng thỉnh thoảng đọc báo, cứ thấy bài thơ nào của anh ấy là cả hai vợ chồng cùng đọc . Không ngờ hôm nay lại được anh chị tặng cuốn thơ này, cảm ơn chị, cho chúng tôi gởi lời thăm nhà thơ và mong anh sáng tác đều để chúng tôi được đọc .

Tôi đã đọc thấy trong lời nói, trong cử chỉ của chị sự chân thành của một người yêu thơ, chị và chồng chị không phải chỉ biết buôn bán với bạc tiền, suốt ngày tính toán lời lỗ như tôi đã nghĩ .

Thì ra ai cũng có hai con người trong một, nhà thơ mộng mơ lãng mạn đến đâu cũng có phía đời thường cơm áo, hay một người sống thực tế đời thường đến đâu cũng có lúc tâm hồn lãng động, mộng mơ . Họ không thể viết thành văn, thành thơ, nhưng biết rung động, chia sẻ với những vần thơ, câu văn, những cảm xúc ấy không thua gì người viết .

Tôi chào chị ra về, lòng hân hoan vui sướng, đây là một cuốn thơ biếu tặng, nhưng tôi đã nhận được cái giá lớn nhất, trân trọng nhất, kể từ hôm ra mắt sách cho đến giờ .